

Magamnak, másnak

Mikor Atyám házába vett:
tépett, tékozló gyermeket
s kegyelme fényvel rám borult,
feledve lett a régi múlt.
Béke, öröm, hit és remény:
Őbenne gazdag lettem én.
Már tudtam adni másnak is
és nőtt a kincs és nem fogyott...
Sugarasan szálltak felém
simogató, szép mosolyok.
Én meg csak adtam szüntelen,
soha nem kérdeve, mi marad...

De volt, de jött egy pillanat.
Megszólított egy régi hang:
Oly ismerős! Oly idegen!
Bízó szívemre árny borult
komoran, szürkén, hidegen:
„Ó, te szegény! Nap nap után
nézd, elsiet! Te meg csupán
másnak adod kincseidet?!
Valamit, mondd, mért nem veszel,
valamit el mért nem teszel
magadnak, magadnak, magadnak?!

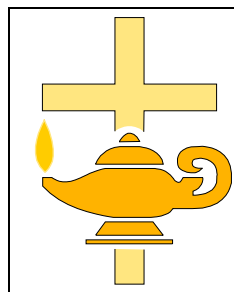
Szégyen! Visszhangra lelt a hang.
Mint félrevert ijedt harang,
kongott-bomlott balga szívem:
Igen, igen! Ez kell! Igen!
Magamnak, magamnak, magamnak!
Ma egy mosolyt, holnap megint!
Letépni mind, virág ha int!
Szépségeket! Szeretetet!
Simogatást! Napsugarat!
— Másnak ha tán nem is marad —
Magamnak, magamnak, magamnak!

Miért lettem ilyen szegény?
Hát megint eltévedtem én?
Megint a régi rongyokon
akad meg könnyes, bús szemem,
úgy botorkálok betegen?
Felém nyúlnak aszott kezek,
s a lelkem kínban megremeg:
én – én már nem is segíthetek.
Magamnak nincsen... nem lehet!
Vagy adjam, ami megmaradt:
pár morzsalék... pár rongydarab...?
Fakó mosoly, tépett remény,
fogyó hit száraz kenyere
ki lakik jól? keserű étek!
Mindegy! – Vegyétek és egyétek!

Hogy áradok! Hogy éledek!
Fény futja át a szívemet!
Fakó mosoly színnel telik,
remény ragyog, fényesedik,
hit zeng győzelmi éneket,
sugarat hint a szeretet!
Milyen gazdag vagyok megint!
A lelkem mindent szertehint,
mégis marad, el sohse fogy!
Nem kérdeve: mint, nem kérdeve: hogy...
Hittel harangoz a szívem:
Igen! Igen! Igen! Igen!
Másoknak. Másoknak. Másoknak.
Túrmezei Erzsébet

Ésaiás 12, 1-2.

„És így szól az ama napon:
Hálákat adok néked, oh Uram! mert
jóllehet haragudtál reám, de elfordult
haragod, és megvigasztaltál
engemet! Ímé, az Isten az én szaba-
dítóm! bízom és nem félek; mert
erősségem és énekem az Úr, az Úr,
és lőn nékem szabadítóm!”

EVANGÉLIUMI PÜNKÖSDI KÖZÖSSÉG
„ELSŐ SZERETET” GYÜLEKEZETE
5741 KÉTEGYHÁZA, Úttörő u. 95.

Lelkipásztor: **Fábián Tamás**
Mobil telefon: 06 70 311–6240
www.elsoszeretet.hu

GYÜLEKEZETI HÍRADÓ 2009. NOVEMBER HÓ 11. SZÁM

**A MAI HÁLAADÁSOD NAP-
NYUGTÁJA,
A HOLNAPI REMÉNYSÉGED
NAPFELKELTÉJÉT JELENTI!**
Erre maga az Úr tesz ígéretet:

Zsoltárok 50, 23.

„Aki hálával áldozik, az dicsőít
engem, és aki az útra vigyáz,
annak mutatom meg Istennek

3 Mózes 23, 10-14.

„...Mikor bementek a földre, a melyet én adok néktek, és megarat-
játok annak vetését: a ti aratástok zsengejének első kévéjét vigyé-
tek a papnak. Az pedig lóbálja meg a kévét az Úr előtt, hogy ked-
vesen fogadtassék érettetek; a szombat után való napon lóbálja
azt meg a pap. Amely napon pedig meglóbáltatjátok a kévét, ál-
dozzatok az Úrnak egy ép, esztendőös bárányt egészen égőáldo-
zatul. Ahhoz pedig ételáldozatul két tized efa lánglisztet, olajjal
elegyítve; tűzáldozatul az Úrnak, kedves illatú; italáldozatul pedig
egy hin bornak negyedrészt. Új kenyeret pedig és pergelt búza-
szemeket és zsenge kalászokat ne egyetek mind a napig, a míg
be nem viszitek a ti Isteneteknek áldozatát. Örök rendtartás ez
nemzetségről nemzetségre minden lakóhelyeteken.”